

LBRIS

We know
books

MARI CÂNTĂREȚI DE
**JABLU
ZZES**

muddy waters

1. Long Distance Call (Morganfield) 5:05
2. Where's My Woman Been? (Hammond) 4:16
3. Honky Tonk (Doggett-Scott-Butler-Sheppard) 6:49
4. Off The Wall (Jacobs) 3:35
5. Blow Wind Blow (Morganfield) 3:59
6. Howlin' Wolf (Morganfield) 4:58
7. Can't Get No Grindin' (McCoy) 4:11
8. Trouble No More (Nixon-Estes) 4:53
9. Soon Forgotten (Oden) 7:05
10. Corinne, Corinna (Chatman-Williams-Parish) 3:37
11. Garbage Man (Hammond) 3:52
12. Hoochie Coochie Man (Dixon) 2:54
13. Baby Please Don't Go (Williams) 2:37
14. Mannish Boy (McDaniels-London-Morganfield) 5:14
15. Everything Gonna Be Alright (Jacobs) 3:21
16. Got My Mojo Working (Foster) 4:50
17. Nine Below Zero (Williamson) 5:27
18. What's The Matter With The Mill? (McCoy) 4:54
19. Honey Bee (Morganfield) 3:06
20. Goin' Home (Dixon) 4:50

În seria

MARI CÂNTĂREȚI DE JAZZ ȘI BLUES

1 LOUIS ARMSTRONG	11 CHUCK BERRY
2 ELLA FITZGERALD	12 COUNT BASIE
3 B.B. KING	13 BENNY GOODMAN
4 MILES DAVIS	14 BESSIE SMITH
5 GLENN MILLER	15 THELONIOUS MONK
6 NINA SIMONE	16 CHICK COREA
7 JOHN COLTRANE	17 MUDDY WATERS
8 RAY CHARLES	18 DJANGO REINHARDT
9 CHARLIE PARKER	19 STAN GETZ
10 DUKE ELLINGTON	20 JOHN LEE HOOKER

LIBRIS

MARI CÂNTĂREȚI DE JAZZ ȘI BLUES
Muddy Waters

Text © Howard Mandel
Fotografii: Jazz Images Recording
Arts Archives

Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Sub licență de la TP
© Recording Arts AG /
Kind of Blue Records

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 031 425 16 19; 021 319 6390;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours, www.4colours.ro

 Radin print 4 Colours
Advertising

We know
books

Traducere de Marina Loghin

Editor: Vidrașcu și fiii
Coordonare proiect
și redactare: Ilieș Câmpeanu
Copertă, concepție grafică
și prepress: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României
MARI CÂNTĂREȚI DE JAZZ ȘI BLUES /
trad.: Marina Loghin. –
București: Litera, 2013 –
20 vol.
ISBN 978-606-8481-19-7
Vol. 17.: Muddy Waters – 2013. –
ISBN 978-606-8481-15-9

I. Loghin, Marina (trad.)

785.161(100):929

Scurtă istorie a bluesului (6)

Piano blues

La sfârșitul secolului XIX, pianul era omniprezent în localurile americane de divertisment, dar și în casele oamenilor. Adaptabilitatea lui intrinsecă, sunetul expresiv și capacitatea de a stimula o orchestră se numărau printre motivele pentru care instrumentul era atât de răspândit. Datorită aceluiași calități ale acestui instrument a luat naștere și bluesul. Căci pianul cu influențe de blues exista dinaintea piano bluesului, acest instrument prezentând, formalizând, deschizând și răspândind bluesul ca nici un altul.

Influente blues sunt vizibile și în piesa pentru pian din 1854 a compozitorului creol din New Orleans Louis Moreau Gottshalk, „The Banjo”. Melodia a avut o influență importantă și asupra ragtime-ului, precursorul muzical direct al bluesului. În 1897, Scott Joplin, compozitor afro-american născut în Texas, a lansat „Maple Leaf Rag”, care s-a vândut în 750 000 de exemplare în șase luni. Ritmat, cu numeroase elemente de percuție, cu sincope, „Maple Leaf” și următoarele piese ale lui Joplin, precum „The Entertainer”, aveau linii melodice puternice și trăsăturile distinctive ale curentului blues care urma să apară. Piesele lui W.C. Handy, „Memphis Blues,” lansată în 1912, și „St. Louis Blues”, din 1914, au netezit ritmurile de rag și au standardizat progresia pe acorduri. Până atunci, „profesorul”

din New Orleans, Jelly Roll Morton, își făcuse cunoscut stilul dezlanat și decadent, ca de bordel, prin cartierele rău famate ale Statelor Unite, însuflind în special orașul Chicago.

Până în 1917, când Joplin a murit de sifilis, pianistul adept al stilului Harlem stride, James P. Johnson din New York (mentorul lui Fats Waller și, mai târziu, al lui Thelonious Monk) devenise un remarcabil exponent al acestui current. În timpul Nebunilor Ani '20, James P., Jelly Roll, Fats și mulți alții au creat solouri elaborate de piano blues cu improvizații spectaculoase pe teme prestabilite și pe acorduri blues de bază. Pianistii știau, de asemenea, cum să le acompanieze pe clasicele interprete de blues ale vremii și cum să scrie aranjamente pentru formații. Maestrul în piano stride Willie „the Lion” Smith, compozitorul și producătorul Clarence Williams și amicul lui Louis Armstrong, Earl „Fatha” Hines, au cântat și blues, și jazz.

Muzicienii născuți în Sud – precum Georgia Tom Dorsey, Big Maceo Merriweather, Sunnyland Slim, Little Brother Montgomery, Speckled Red și Roosevelt Sykes – și-au făcut apariția din crășme și honky-tonks (cârciumi în care se asculta muzică country) pentru a lovi clapele de fildeș, singuri sau acompaniați de orchestre. Jimmy Yancey cânta piano blues; acoliții săi, Albert Ammons, Pete Johnson și Meade Lux Lewis, cântau boogie-woogie pentru păturile sociale sus-puse, care ieșeau în cafenele.

Au apărut deosebiri. Duke Ellington cânta blues cu eleganță, împrumutând elemente de jazz, Count Basie își dirija orchestra în ritm de swing și de blues, Jay McShann a trecut dincolo de limita dintre blues și jazz. După al Doilea Război Mondial,

Champion Jack Dupree și Memphis Slim au exportat piano bluesul în Europa. Charles Brown a liniștit Coasta de Vest. În New Orleans, Professor Longhair a creat rhumba-boogie. Ray Charles a combinat blues-gospel piano, muzica country și orchestrele de jazz, transformând acest sunet în mainstream.

Apoi Muddy Waters l-a descoperit pe pianistul Otis Spann. Au lucrat împreună 18 ani. Atingerea lui era ca mătasea, iar vocea, când tristă, când plină de bucurie. Interpretările lui nu erau excentrice, el cânta pur și simplu piano blues.

Nenumărați pianiști au luat naștere din această poveste: printre ei, Jerry Lee Lewis, Fats Domino, Dr. John, Stevie Wonder, Katie Webster, Marcia Ball și Herbie Hancock. Ei au conferit o tentă de culoare bluesului, îmbinându-l cu elemente de ragtime, jazz, gospel, r&b, rock și pop.

Muzicuțe și trompete

Bluesul are nenumărate voci – interpreți de la Ma Rainey la Cassandra Wilson, Blind Lemon Jefferson și Mick Jagger. Fiecare chitarist și-a perfecționat propriul sound. Pianistii se deosebesc prin atingerea lor, prin felul în care stăpânesc ritmul și frazarea. Poate că, la prima vedere, muzicuțele și trompetele ar avea un statut secundar, dar și ele dau glas bluesului.

Muzicuța a fost inventată la Viena în 1921 și a ajuns în Statele Unite în 1857, unde s-a bucurat de la bun început de o mare popularitate. Președintele Abraham Lincoln, soldații care au luptat în Războiul Civil și de partea Nordului, și de partea Sudului, legendarul șerif Wyatt Earp și pistolarul Billy the Kid cântau la aceste instrumente portabile unice care produceau sunete